

سراجام ارنست بور گنایان ۸ جولای سال ۲۰۱۲ بعد از ۶دهه فعالیت در عرصه سینما، تلویزیون و تئاتر در ۹۵سالگی، در بیمارستانی در لس آنجلس به دنیای شماسینما بدرود گفت. بعد از مرگش لیندا یسنسکی مدیر برنامه های او درباره مرگش چنین گفت: «امروز غم انگیز است. صنعت سینما کم از آن عزیزگان خود را از دست داده است. بزرگی که دیگر هیچ وقت مانند او را نخواهیم دید؛ یک بازیگر سرشناس حقیقی. اما از همه چیز مهم تر این است که جهان یک مرد دوست داشتنی را از دست داده است که لبخندهای او همه انسان ها را شاد می کرد.»

چه شد که چند سالی جشنواره های به نام جشنواره ه مقاومت شکل گرفته است؟ از هدف گذاری اولیه برای بریایی چنین جشنواره ای تا کنون ، جشنواره ه مقاومت چقدر توانسته به راهش ادامه دهد و موفق باشد؟

جشنواره بین المللی فیلم مقاومت در حقیقت یکی از جشنواره های قدیمی انقلاب است که تقریبا ۳۰ سال از قدمتش می گذرد و تبدیل به درخت تنومندی شده که حالا باید کم کم از میوه هایش بهره برداری کنیم. سال ۶۲ اولین سال برگزاری جشنواره فیلم مقاومت بود. کشور در دوران جنگ بود و خیلی از فیلمسازان ما با فضای اجتماعی که در سال ۱۳۵۸ شکل گرفته بود، در حقیقت خیلی از مضامین را رها کرده بودند. در این شرایط، جریان خودجوش بچه مسلمان ها شکل گرفته بود و بعضی ها از آن ها در حال جنگیدن بودند و حتی مستند تولید می کردند. همه این ها دست به دست هم می داد تا نمایش آثاری که در حوزه دفاع مقدس تولید می شدند، آن هم با دغدغه فضای فرهنگی آن سال ها، تبدیل به یک نیاز شود و بنیاد حفظ آثار و جهای مختلف موضوع را به نتیجه رساندند و جشنواره ه مقاومت اجرایی شد. اول با هفته فیلم آغاز شد، با این که فضای جنگ بود، هفته فیلم برگزار شد. فقط فیلم ها نمایش داده می شد تا دقیقا مشخص شود چه چیزی در عرصه سینمایی دفاع مقدس تولید شده است. ولی رفته رفته همین هفته های فیلم تبدیل به جشنواره شد. جالب است که این جشنواره در طول جنگ در شهرهایی برگزار می شد که درگیر جنگ و بمباران بودند. متولیان این امر جدا از این که حوزه سینمایی دفاع مقدس و فیلم های دفاع مقدس را بررسی می کردند، به دنبال کشف استعدادهایی بودند تا فیلمسازهایی که در عرصه دفاع مقدس هنوز جوان هستند را حمایت و مطرح کنند. در چنین جشنواره های بود که جرقه هایی شکل گرفت، مثلاً دیدیم که یک فیلمساز مستند آثار بسیار خوبی را تولید می کرد و بعدها این جشنواره در کشور تبدیل به جریان شد. فیلمسازهای مستعد شناخته شدند و حمایت هایی از فیلم بعدی آن ها شکل گرفت. همه این ها دست به دست هم داد تا کارنامه های فرهنگی عرصه سینمایی دفاع مقدس را مرور کنیم. این که اصلا سینمایی ما در عرصه دفاع مقدس به کدام سمت می رود و چه ضرورت هایی دارد و به چه موضوعاتی باید بپردازد. شاید یکی از هدف مندترین جشنواره هایی که بعد از انقلاب شکل گرفت جشنواره فیلم مقاومت بود و چون هدف داشت، استراتژی هم داشت. سینمای دفاع مقدس سینمایی دغدغه مندی بود. جشنواره فیلم دفاع مقدس هم جشنواره دغدغه مندی بود و هنوز هم هست.

حالا و در گذر زمان، با توجه به سوژه های این جشنواره چه در ایران و چه در بخش بین الملل، آثار ساخته شده چشمنگیز و جشنواره های وجود دارد که بتوانیم فستیوالی عریض و طویل برایشان تدارک ببینیم؟ من معتقدم سینمای دفاع مقدس ما سینمای ملی است. چون به ارزش ها، باورها و آرمان هایمان و تمام مصادیقی که ما به دنبالش هستیم، نگاه دارد. هویت ما در این هشت سال شکل گرفت. این جشنواره نام «دفاع مقدس» را داشت. ولی طی سال ها سینمای دفاع مقدس را به مقاومت تبدیل کردیم. از اولین دوره ای که من دبیر جشنواره شدی، عنوان «مقاومت» را برای جشنواره برگزیدیم. معنی مقاومت یک معنای فراگیرتر و جهان شمول تر و کلی تر نسبت به دفاع مقدس است. اگر دقت کنید در عرصه مقاومت در دنیا فیلمسازهای مشترکی داریم که دغدغه های مشترکی دارند. جریان مقاومت داریم که رووند صهیونیست است یا علیه استعمار یا علیه امریکسا یا ظلم هایی که در دنیا می شود. اما با باعث شده تا فیلمسازان ما شروع به فعالیت کنند. در هر گوشه از دنیا مردم در حال مقاومت علیه یک جریان استعماری هستند و فیلمسازان هم در این باره فیلم می سازند. اگر دقت کنید بسیاری از فیلمسازان مستقل و آزادی خواه در مورد حوزه مقاومت فیلم می سازند. فیلم هایی که دغدغه مشترک دارند. شاید ما نتوانستیم این ها را یک حلقه کنیم تا دور هم جمع شوند ولی وقتی نگاه می کنیم می بینیم که اشتراکاتی دارند. اشتراک در دغدغه و موضوع دارند. حالا سؤال اینجاست، عرصه ارائه این آثار کجاست؟ فستیوال های جهانی هر یک نگاه خاصی دارند. مثلاً شما نمی دانید فیلمی با موضوع مقاومت مد نظر ما در جشنواره کی نمایش داده می شود، از آن استقبال می شود یا اصلا پذیرفته دو و سه دنیا به نمایش در نیامند در کشورهایی که چنین دغدغه هایی دارند. تفاوت اصلی ما در سال پیش بسیاری از فیلمسازهای خارجی می گفتند تنها جایی که می شود راجع به این مباحث بحث کرد، ایران است. چون برای گفتگو برای اظهار نظر و برای نقد و تحلیل کردن، آزادی داریم. می گفتند ما وقتی وارد فضای ایران شدیم و چنین جشنواره ای را دیدیم، احساس کردیم که چقدر دغدغه های مشترک داریم و چقدر اهداف مان مشترک است. پس رسیدن به یک نقطه مطلوب برای آدم هایی که در حوزه مقاومت دغدغه مشترک دارند، احتیاج به یک فضای خوب دارد که یکی از آن مکان ها، جشنواره فیلم مقاومت است. البته نمی گویم به طور کامل چون ما هم تا یک حدی در برگزاری جشنواره توان داریم و نمی توانیم همه آن ها را دعوت و دور هم جمع کنیم. شما نگاه کنید که چقدر فیلم برای فلسطین ساخته شده است، برای غزه، سوریه، یمن، عراق، یوسنی و... مخصوصا در حوزه مستند. همین امسال با یک فراخوان بالغ بر ۲۷۰ فیلم مستند از کشورهای مختلف به دبیر خانه جشنواره رسید که در حال ارزیابی است. مجموع این اهداف مشترک را باعث شده تا یک جشنواره مشترک شکل بگیرد. ما سه دوره است که جشنواره را به شکل بین المللی برگزار می کنیم و در هر دوره کام هایی برمی داریم که

جشنواره فیلم مقاومت

یکی از اشکالاتش دو

سالانه بودن آن است.

وقتی جشنواره دو

سالانه برگزار می شود،

جریان تولید را پیگیری

نمی کند و شبیه

جشنواره فیلم فجر

یا کودک نیست که

سالانه برگزار می شود

و به بهانه آن تولید

انجام می شود. ولی این

جشنواره محصولات

دو سال گذشته را جمع

و عرضه می کند.

حضور بین المللی و نگاه بین المللی ما کامل تر شود.

جشنواره ای که اساسا با نگاه ایدئولوژیک و

برای ایجاد جریان فرهنگی همگام با سیاست های مورد نظر مان در منطقه، شکل می گیرد، چقدر به لحاظ هنری قابل اعتناست؟ اساسا ما می توانیم جشنواره فیلم مقاومت را در زمره رویدادهای فرهنگی و هنری بدانیم یا بیشتر حرکتی سیاسی است؟

به نظر من این جشنواره، جشنواره ای بر پایه فطرت انسان هاست. فطرت تمام انسان ها در هر جایی از کره خاکی که زندگی کنند کمال گرایی است. اگر در هر جای دنیا ظلمی شود، آدم هایی که فطرت های پاک دارند، در مقابلش می ایستند. مقاومت یعنی ایستادگی. ایستادگی در مقابل ظلمی که در حال اتفاق افتادن است پس این جشنواره یک جشنواره سیاسی نیست. اتفاقا یک جشنواره مردمی است که دقیقا نگاه دارد به آدم هایی که فطرتی بسیار واقعی دارند از جمله آدم های مستقلی که در دنیا به دنبال عدالت، ظلم ستیزی و استکبار ستیزی هستند. شاید این نگاه که ما در ایران هستیم یک نگاه سیاسی باشد. ولی باز هم اینگونه نیست. مگر جنگ ما جنگ سیاسی بوده؟ قطعاً جنگ ما جنگ مردمی بوده است و تمام مردم حضور داشتند و تمام مردم مقاومت کردند. در خارج از کشور جشنواره سیاسی وجود ندارد. فیلمسازی که در حوزه مقاومت فیلمسازانی که علیه ظلم مقاومت می کنند، قابل احترام هستند. البته شاید آثارشان دیده شود. مثلا فیلمساز امریکایی که در دوره پیش دعوت کرده بودیم می گفت فیلمش جایی نمایش داده نشده است. چرا؟ چون واقعیت های جریان ۱۱ سپتامبر را نمایش می داد. چون به تصویر کشیده بود که ۱۱ سپتامبر در حقیقت آن چیزی نیست که مردم دیدند و جریان هایی پشت این قضیه بودند. خوب این فیلمساز، محلی برای نمایش و عرضه آثارش نداشت تا این که به ایران آمد و کارش دیده و نقد و تحلیل هم شد. می خواهم بگویم که این آدم کار سیاسی نکرده است بلکه براساس تحقیقات به این نتیجه رسیده که ظلمی اتفاق افتاده و اطلاعات غلطی به مردم داده شده است. جالب بود که از او سؤال می کردم آیا با این فیلم شما برخورد شده است؟ گفت خیر با من برخورد نمی کنند که مثلا من را زندانی کنند... اما انقدر صداهای محکم تر از من شنیده می شود که صدای من شنیده نمی شود. پس این ها از لحاظ استراتژیک برنامه ریزی می کنند و شبکه های مختلف و فضای رسانه ای آنان شروع به برنامه ریزی می کنند که اصلا نگذارند صدای من شنیده شود آن هم در جهت مخالف. اصلا استراتژی اینطور نیست که من را زندان ببندازند و دستگیر کنند تا من مطرح شوم بلکه از کنار من می گذرند. هیچم تبلیغاتی دیگری در کنار من ایجاد می کنند که دیده نشوم. در دنیا چنین فیلمسازهایی وجود دارند و جشنواره بین المللی مقاومت یک جشنواره مردمی است که مأمن آن هاست. همانطور که جنگ ما یک جنگ مردمی بوده است. همه برای ایجاد می کنند. از خاکشان جنگیدن، براساس یکسری باورها و ارزش های الهی که در وجودشان بود. این جشنواره هم همین است و اگر قرار باشد به یک حوزه خاص و گروه خاص اختصاص پیدا کند، دیگر جشنواره نیست. این جشنواره در این سال ها هیچگاه تلاش نکرده که وابسته گروه خاص و جریان خاصی باشد و سعی کرده به دلیل فراگیری موضوعاتش مردمی باشد. آنقدر قدرت و کیفیت داشته که جریان هم تولید را در میان فیلمسازهای این عرصه به راه بیاورد؟

محمد خزاعی، دبیر سیزدهمین جشنواره فیلم مقاومت در گفتگویی صریح و بی پرده با صبا:

ما ۳ میلیارد بودجه می خواستیم نصفش را دادند

سیزدهمین جشنواره فیلم مقاومت همزمان با هفته دفاع مقدس در تهران برگزار می شود. تاکنون ۱۲ دوره از برگزاری این جشنواره گذشته است. شاید وقتش رسیده باشد با نگاهی دور از هیجان، کمی از این جشنواره بیشتر بدانیم و چه کسی بهتر از دبیر جشنواره برای دانستن این موضوع. در میان هاهو و شلوغی این روزهای کاری محمد خزاعی دبیر جشنواره بین المللی فیلم مقاومت سوالاتمان را درباره این جشنواره از او پرسیدیم. سوالات ما و پاسخ های خزاعی پیش روی شماست.

جشنواره فیلم مقاومت یکی از اشکالاتش دو سالانه بودن آن است. وقتی جشنواره دو سالانه برگزار می شود، جریان تولید را پیگیری نمی کنند و شبیه جشنواره فیلم فجر یا کودک نیست که سالانه برگزار می شود و به بهانه آن تولید انجام می شود. ولی این جشنواره محصولات دو سال گذشته را جمع و عرضه می کند. ما باید ببینیم که چه عاملی باعث شده تا فیلم های این جشنواره شکل بگیرد که در آینده، جشنواره باعث تولید آثار شود. مثلا ما در سال های قبل جایزه قلم طلایی را داشتیم که این سال داریم اما بعضی از فیلم های کوتاه بازگزیده است. این جشنواره به توسط انجمن سینمای مقاومت مورد سرمایه گذاری قرار گرفت. پس مقوله تولید بعضی از فیلمنامه ها انگیزه ای شد تا هنرمندان مدیران در این جشنواره دیدارهایی با هم داشته باشند و مسیر تولید هموار شود. ما در جشنواره عامل حرکت شدیم ولی نتوانستیم سرمایه گذاری مستقیم کنیم. البته جدیداً بنیاد روایت فتح، آثاری را تولید می کند. انجمن سینمای انقلاب و دفاع مقدس هم تولیدات مستقلی دارند. پس جریان تولید راه افتاده است و وقتی جشنواره به صورت سالانه برگزار شود می تواند بیشتر جریان ساز باشد. ما باید استعداد های سراسر کشور را کشف کنیم و خروجی آن ها را به انجمن سینمای دفاع مقدس تحویل دهیم تا آن ها سرمایه گذاری کنند. ما بعضی وقت ها دیده ایم که جوانی، استعداد و توانایی خاص دارد. او مرا فری کردیم تا روی آثارش سرمایه گذاری شود. یکی از اهداف مهم تمام حرکت های فرهنگی در دنیا کشف استعداد های جدید است. جشنواره ها نباید یک شوی تبلیغاتی برای ما باشند. قرار نیست نگاه تبلیغاتی و به صورت گزارش کار باشد. بلکه باید محل بروز و ظهور استعداد های جدید و محل حمایت و کشف و آموزش باشند. اگر توانستیم که همه این بارها ترها را دور هم جمع کنیم، آن وقت می توانیم بگویم جشنواره ما موفق است و می تواند در سال های آینده هم به نقاط بسیار خوبی دست پیدا کند.

در تمام این سال ها مهم ترین خط مشی جشنواره مقاومت چه بوده است؟ برای ما در این جشنواره، هشت سال دفاع مقدس مهم تر بوده با مسائل سیاسی منطقه و جهاد فرهنگی در برابر سیاست های غرب؟ در تمام مسائلی که شما مطرح کردید یک مقاومت دیده می شود. مقاومت در مقابل تهاجم فرهنگی و تحریم ها و سبک زندگی غربی و بحث دفاع مقدس. دفاع یعنی چه؟ یعنی ایستادن. مقدس یعنی چه؟ یعنی این که همراه با ایدئولوژی و تفکر دینی باشد و از قدسیت و روحانی بودن و ارتباط با فطرت می آید. آیا ایستادگی در برابر شبیخون فرهنگی در حقیقت خودش یک دفاع مقدس نیست؟ آیا امروز اتفاقاتی که در کشورهای منطقه رخ می دهد، علیه اسلام و مردم مقاومت نیست؟ آیا ایستادن در برای فرقه های تکفیری که در سوسج فرقه های انحرافی می کنند، که در آینده، جشنواره باعث تولید آثار شود. مثلا ما در سال های قبل جایزه قلم طلایی را داشتیم که این سال داریم اما بعضی از فیلم های کوتاه بازگزیده است. این جشنواره به توسط انجمن سینمای مقاومت مورد سرمایه گذاری قرار گرفت. پس مقوله تولید بعضی از فیلمنامه ها انگیزه ای شد تا هنرمندان مدیران در این جشنواره دیدارهایی با هم داشته باشند و مسیر تولید هموار شود. ما در جشنواره عامل حرکت شدیم ولی نتوانستیم سرمایه گذاری مستقیم کنیم. البته جدیداً بنیاد روایت فتح، آثاری را تولید می کند. انجمن سینمای انقلاب و دفاع مقدس هم تولیدات مستقلی دارند. پس جریان تولید راه افتاده است و وقتی جشنواره به صورت سالانه برگزار شود می تواند بیشتر جریان ساز باشد. ما باید استعداد های سراسر کشور را کشف کنیم و خروجی آن ها را به انجمن سینمای دفاع مقدس تحویل دهیم تا آن ها سرمایه گذاری کنند. ما بعضی وقت ها دیده ایم که جوانی، استعداد و توانایی خاص دارد. او مرا فری کردیم تا روی آثارش سرمایه گذاری شود. یکی از اهداف مهم تمام حرکت های فرهنگی در دنیا کشف استعداد های جدید است. جشنواره ها نباید یک شوی تبلیغاتی برای ما باشند. قرار نیست نگاه تبلیغاتی و به صورت گزارش کار باشد. بلکه باید محل بروز و ظهور استعداد های جدید و محل حمایت و کشف و آموزش باشند. اگر توانستیم که همه این بارها ترها را دور هم جمع کنیم، آن وقت می توانیم بگویم جشنواره ما موفق است و می تواند در سال های آینده هم به نقاط بسیار خوبی دست پیدا کند.

متأسفانه یک نوع فضای روشنفکری و بی تفاوتی در عرصه فرهنگی ما مشاهده می شود. این نگاه حتی در قسه ها و فیلم های ما نیز شکل گرفته است و خیلی از فیلم های ما بی پایان است و خیلی از فیلم های ما قاصه ندارند، با این که قصه گفتن در روایات شرقی ها و پایان داشتن و نگاه خوش داشتن مهم ترین دغدغه است.

چرا جشنواره مقاومت بعد از این همه سال فعالیت، هنوز نتوانسته در دنیا جگای پیدا کند؟ به هر حال جشنواره فجر ما در دنیا شناخته شده است ولی جشنواره ه مقاومت، نه.

در این سال ها نگاه کنید. چرا فیلم های دفاع مقدس خارج از کشور به نمایش گذاشته نمی شود؟ آیا سطح کیفی آثار دفاع مقدس ما پایین بوده که در خارج از کشور به نمایش در نیامده است؟ چطور فیلم های مربوط به جنگ جهانی دوم به نمایش می آید؟ شاید بگویند چون جنگ ما داخلی است، اما مگر جنگ کره داخلی نبوده است؟ چرا ما اهمتامی به عرضه و تقاضای درست فیلم دفاع مقدس نداشتیم؟ چرا یک فیلمساز دفاع مقدس ما هزار سخته فیلمش را می سازد و بعد آن اثر به گنجینه ها می رود و خاک می خورد و هیچ عرصه نمایشی برایش وجود ندارد. غیر از همان ۴ الی ۵ سینمایی که در داخل داریم و تلویزیون، جای دیگری پخش نمی شود. چرا سیاست گذاران فرهنگی برنامه ریزی جدی جهت این که در گنجینه ها رها نکنند و این آثار را عرضه کنند، ندارند؟ زمانی که بحث صدور انقلاب است باید محصولات فرهنگی نیز صادر شود. چرا از لحاظ فرهنگ در جریان انقلاب کم کاری کردیم؟ فرهنگ مهم است چون آدم ساز و اندیشه ساز است. دانشمند به وجود می آورد. فرهنگ یک هویت ملی را می سازد. متأسفانه یک نوع فضای روشنفکری و بی تفاوتی در عرصه فرهنگی ما مشاهده می شود. این نگاه حتی در قسه ها و فیلم های ما نیز شکل گرفته است و خیلی از فیلم های ما بی پایان است و خیلی از فیلم های ما قاصه ندارند، با این که قصه گفتن در روایات شرقی ها و پایان داشتن و نگاه خوش داشتن مهم ترین دغدغه است. این نگاه روشنفکری و بی تفاوتی فرهنگی در جریان فرهنگی کشور سرخ رو شده است. چرابعضی از فیلمسازان ما حاضر نیستند فیلم های دفاع مقدس و انقلاب را کار کنند؟ چرا بعضی از فیلمسازان ما در جشنواره خارجی می خرند و دست برایشان می زنند و داوری برای آن ها می گذارند و وقتی به آن ها می گویند فیلم دفاع مقدس کار کنند، می گویند نه این فیلم ها برای ما نیست. مگر این فیلم برای چه کسی است؟ تا حالا فیلم دفاع مقدس می سازند با منظر روشن فکری و خردشان می سازند، پس عرصه دفاع مقدس تنهاست و فیلمسازانش کار سربازی و خدمت می کنند و هنوز به نظر من می گنجند. باید کسی را که در این حوزه فعالیت می کند، محترم شمرد.

چرا جشنواره مقاومت بعد از این همه سال فعالیت، هنوز نتوانسته در دنیا جگای پیدا کند؟ به هر حال جشنواره فجر ما در دنیا شناخته شده است ولی جشنواره ه مقاومت، نه.

در این سال ها نگاه کنید. چرا فیلم های دفاع مقدس خارج از کشور به نمایش گذاشته نمی شود؟ آیا سطح کیفی آثار دفاع مقدس ما پایین بوده که در خارج از کشور به نمایش در نیامده است؟ چطور فیلم های مربوط به جنگ جهانی دوم به نمایش می آید؟ شاید بگویند چون جنگ ما داخلی است، اما مگر جنگ کره داخلی نبوده است؟ چرا ما اهمتامی به عرضه و تقاضای درست فیلم دفاع مقدس نداشتیم؟ چرا یک فیلمساز دفاع مقدس ما هزار سخته فیلمش را می سازد و بعد آن اثر به گنجینه ها می رود و خاک می خورد و هیچ عرصه نمایشی برایش وجود ندارد. غیر از همان ۴ الی ۵ سینمایی که در داخل داریم و تلویزیون، جای دیگری پخش نمی شود. چرا سیاست گذاران فرهنگی برنامه ریزی جدی جهت این که در گنجینه ها رها نکنند و این آثار را عرضه کنند، ندارند؟ زمانی که بحث صدور انقلاب است باید محصولات فرهنگی نیز صادر شود. چرا از لحاظ فرهنگ در جریان انقلاب کم کاری کردیم؟ فرهنگ مهم است چون آدم ساز و اندیشه ساز است. دانشمند به وجود می آورد. فرهنگ یک هویت ملی را می سازد. متأسفانه یک نوع فضای روشنفکری و بی تفاوتی در عرصه فرهنگی ما مشاهده می شود. این نگاه حتی در قسه ها و فیلم های ما نیز شکل گرفته است و خیلی از فیلم های ما بی پایان است و خیلی از فیلم های ما قاصه ندارند، با این که قصه گفتن در روایات شرقی ها و پایان داشتن و نگاه خوش داشتن مهم ترین دغدغه است. این نگاه روشنفکری و بی تفاوتی فرهنگی در جریان فرهنگی کشور سرخ رو شده است. چرابعضی از فیلمسازان ما حاضر نیستند فیلم های دفاع مقدس و انقلاب را کار کنند؟ چرا بعضی از فیلمسازان ما در جشنواره خارجی می خرند و دست برایشان می زنند و داوری برای آن ها می گذارند و وقتی به آن ها می گویند فیلم دفاع مقدس کار کنند، می گویند نه این فیلم ها برای ما نیست. مگر این فیلم برای چه کسی است؟ تا حالا فیلم دفاع مقدس می سازند با منظر روشن فکری و خردشان می سازند، پس عرصه دفاع مقدس تنهاست و فیلمسازانش کار سربازی و خدمت می کنند و هنوز به نظر من می گنجند. باید کسی را که در این حوزه فعالیت می کند، محترم شمرد.

فراغ از نظر هنرمندان که بسیاری از آن ها در گفتگو با روابط عمومی جشنواره معتقد هستند جشنواره ه مقاومت خیلی جشنواره خوبی است، صادقانه بگویند نگاه غالب به این جشنواره چیست؟ مهم ترین نقدی که از سوی سینماگران به آن می شود، چه بوده است؟

یک نوع نقدی که می شود این است که می گویند همه باید از یک طیف باشند. هر جشنواره ای که برگزار کردیم نوعی تعادل در آن بوده و سعی کردیم افراط و تفریط نکنیم و یک نگاه خاص حاکم نشود. نگاه خاص، نه اعتقادی و باوری؛ به دلیل این که جشنواره همراه با یک نگاه و باور بوده است و من معتقد به یکسری اصول هستم. اما منظورم نگاه سیاسی نبود، سیاسی به این معنا که این آدم به دلیل این که چه است یا راست است، کنار گذاشته شود. برای ما در جشنواره اثر و هنر مهم است. این موضوع همیشه نقدهای زیادی بر من وارد می کرد. می گفتند هستم اگر حتی یک فیلمساز که من جریان فکری او را نمی پسندم، فیلم خوبی تولید کرد، باید پای فیلمش ایستدیم و به او جایزه دهیم. خیلی از دوستان نمی توانند چنین موضعی را بپذیرند و معتقد هستند باید اینگونه افراد حذف شوند. آن ها می گویند باید یک نوع یکدستی به وجود بیاید، با ما یا هستند یا نه. در جریان رسانه ای نیز همینطور است. این نگاه همان نگاهی است که دشمن زایی می کند و خصومت به وجود می آورد. من نمی گویم شما نباید و بگویید ما فرار است که باور نداشته باشیم و اعتقاد نداشته باشیم و خنثی باشیم و یاد هر طرف نزدیک ما هم آن طرف برویم، نه به این صورت نیست. بلکه باید بیان کنید که آرمان ها و باورهای من این است. این چارچوب باور من است و حالا اگر کسی هم براساس این ایستادگی در برابر شبیخون فرهنگی در حقیقت خودش یک دفاع مقدس نیست؟ آیا امروز اتفاقاتی که در کشورهای منطقه رخ می دهد، علیه اسلام و مردم مقاومت نیست؟ آیا ایستادن در برای فرقه های تکفیری که در سوسج فرقه های انحرافی می کنند، که در آینده، جشنواره باعث تولید آثار شود. مثلا ما در سال های قبل جایزه قلم طلایی را داشتیم که این سال داریم اما بعضی از فیلم های کوتاه بازگزیده است. این جشنواره به توسط انجمن سینمای مقاومت مورد سرمایه گذاری قرار گرفت. پس مقوله تولید بعضی از فیلمنامه ها انگیزه ای شد تا هنرمندان مدیران در این جشنواره دیدارهایی با هم داشته باشند و مسیر تولید هموار شود. ما در جشنواره عامل حرکت شدیم ولی نتوانستیم سرمایه گذاری مستقیم کنیم. البته جدیداً بنیاد روایت فتح، آثاری را تولید می کند. انجمن سینمای انقلاب و دفاع مقدس هم تولیدات مستقلی دارند. پس جریان تولید راه افتاده است و وقتی جشنواره به صورت سالانه برگزار شود می تواند بیشتر جریان ساز باشد. ما باید استعداد های سراسر کشور را کشف کنیم و خروجی آن ها را به انجمن سینمای دفاع مقدس تحویل دهیم تا آن ها سرمایه گذاری کنند. ما بعضی وقت ها دیده ایم که جوانی، استعداد و توانایی خاص دارد. او مرا فری کردیم تا روی آثارش سرمایه گذاری شود. یکی از اهداف مهم تمام حرکت های فرهنگی در دنیا کشف استعداد های جدید است. جشنواره ها نباید یک شوی تبلیغاتی برای ما باشند. قرار نیست نگاه تبلیغاتی و به صورت گزارش کار باشد. بلکه باید محل بروز و ظهور استعداد های جدید و محل حمایت و کشف و آموزش باشند. اگر توانستیم که همه این بارها ترها را دور هم جمع کنیم، آن وقت می توانیم بگویم جشنواره ما موفق است و می تواند در سال های آینده هم به نقاط بسیار خوبی دست پیدا کند.

فراغ از نظر هنرمندان که بسیاری از آن ها در گفتگو با روابط عمومی جشنواره معتقد هستند جشنواره ه مقاومت خیلی جشنواره خوبی است، صادقانه بگویند نگاه غالب به این جشنواره چیست؟ مهم ترین نقدی که از سوی سینماگران به آن می شود، چه بوده است؟

یک نوع نقدی که می شود این است که می گویند همه باید از یک طیف باشند. هر جشنواره ای که برگزار کردیم نوعی تعادل در آن بوده و سعی کردیم افراط و تفریط نکنیم و یک نگاه خاص حاکم نشود. نگاه خاص، نه اعتقادی و باوری؛ به دلیل این که جشنواره همراه با یک نگاه و باور بوده است و من معتقد به یکسری اصول هستم. اما منظورم نگاه سیاسی نبود، سیاسی به این معنا که این آدم به دلیل این که چه است یا راست است، کنار گذاشته شود. برای ما در جشنواره اثر و هنر مهم است. این موضوع همیشه نقدهای زیادی بر من وارد می کرد. می گفتند هستم اگر حتی یک فیلمساز که من جریان فکری او را نمی پسندم، فیلم خوبی تولید کرد، باید پای فیلمش ایستدیم و به او جایزه دهیم. خیلی از دوستان نمی توانند چنین موضعی را بپذیرند و معتقد هستند باید اینگونه افراد حذف شوند. آن ها می گویند باید یک نوع یکدستی به وجود بیاید، با ما یا هستند یا نه. در جریان رسانه ای نیز همینطور است. این نگاه همان نگاهی است که دشمن زایی می کند و خصومت به وجود می آورد. من نمی گویم شما نباید و بگویید ما فرار است که باور نداشته باشیم و اعتقاد نداشته باشیم و خنثی باشیم و یاد هر طرف نزدیک ما هم آن طرف برویم، نه به این صورت نیست. بلکه باید بیان کنید که آرمان ها و باورهای من این است. این چارچوب باور من است و حالا اگر کسی هم براساس این ایستادگی در برابر شبیخون فرهنگی در حقیقت خودش یک دفاع مقدس نیست؟ آیا امروز اتفاقاتی که در کشورهای منطقه رخ می دهد، علیه اسلام و مردم مقاومت نیست؟ آیا ایستادن در برای فرقه های تکفیری که در سوسج فرقه های انحرافی می کنند، که در آینده، جشنواره باعث تولید آثار شود. مثلا ما در سال های قبل جایزه قلم طلایی را داشتیم که این سال داریم اما بعضی از فیلم های کوتاه بازگزیده است. این جشنواره به توسط انجمن سینمای مقاومت مورد سرمایه گذاری قرار گرفت. پس مقوله تولید بعضی از فیلمنامه ها انگیزه ای شد تا هنرمندان مدیران در این جشنواره دیدارهایی با هم داشته باشند و مسیر تولید هموار شود. ما در جشنواره عامل حرکت شدیم ولی نتوانستیم سرمایه گذاری مستقیم کنیم. البته جدیداً بنیاد روایت فتح، آثاری را تولید می کند. انجمن سینمای انقلاب و دفاع مقدس هم تولیدات مستقلی دارند. پس جریان تولید راه افتاده است و وقتی جشنواره به صورت سالانه برگزار شود می تواند بیشتر جریان ساز باشد. ما باید استعداد های سراسر کشور را کشف کنیم و خروجی آن ها را به انجمن سینمای دفاع مقدس تحویل دهیم تا آن ها سرمایه گذاری کنند. ما بعضی وقت ها دیده ایم که جوانی، استعداد و توانایی خاص دارد. او مرا فری کردیم تا روی آثارش سرمایه گذاری شود. یکی از اهداف مهم تمام حرکت های فرهنگی در دنیا کشف استعداد های جدید است. جشنواره ها نباید یک شوی تبلیغاتی برای ما باشند. قرار نیست نگاه تبلیغاتی و به صورت گزارش کار باشد. بلکه باید محل بروز و ظهور استعداد های جدید و محل حمایت و کشف و آموزش باشند. اگر توانستیم که همه این بارها ترها را دور هم جمع کنیم، آن وقت می توانیم بگویم جشنواره ما موفق است و می تواند در سال های آینده هم به نقاط بسیار خوبی دست پیدا کند.

فراغ از نظر هنرمندان که بسیاری از آن ها در گفتگو با روابط عمومی جشنواره معتقد هستند جشنواره ه مقاومت خیلی جشنواره خوبی است، صادقانه بگویند نگاه غالب به این جشنواره چیست؟ مهم ترین نقدی که از سوی سینماگران به آن می شود، چه بوده است؟

یک نوع نقدی که می شود این است که می گویند همه باید از یک طیف باشند. هر جشنواره ای که برگزار کردیم نوعی تعادل در آن بوده و سعی کردیم افراط و تفریط نکنیم و یک نگاه خاص حاکم نشود. نگاه خاص، نه اعتقادی و باوری؛ به دلیل این که جشنواره همراه با یک نگاه و باور بوده است و من معتقد به یکسری اصول هستم. اما منظورم نگاه سیاسی نبود، سیاسی به این معنا که این آدم به دلیل این که چه است یا راست است، کنار گذاشته شود. برای ما در جشنواره اثر و هنر مهم است. این موضوع همیشه نقدهای زیادی بر من وارد می کرد. می گفتند هستم اگر حتی یک فیلمساز که من جریان فکری او را نمی پسندم، فیلم خوبی تولید کرد، باید پای فیلمش ایستدیم و به او جایزه دهیم. خیلی از دوستان نمی توانند چنین موضعی را بپذیرند و معتقد هستند باید اینگونه افراد حذف شوند. آن ها می گویند باید یک نوع یکدستی به وجود بیاید، با ما یا هستند یا نه. در جریان رسانه ای نیز همینطور است. این نگاه همان نگاهی است که دشمن زایی می کند و خصومت به وجود می آورد. من نمی گویم شما نباید و بگویید ما فرار است که باور نداشته باشیم و اعتقاد نداشته باشیم و خنثی باشیم و یاد هر طرف نزدیک ما هم آن طرف برویم، نه به این صورت نیست. بلکه باید بیان کنید که آرمان ها و باورهای من این است. این چارچوب باور من است و حالا اگر کسی هم براساس این ایستادگی در برابر شبیخون فرهنگی در حقیقت خودش یک دفاع مقدس نیست؟ آیا امروز اتفاقاتی که در کشورهای منطقه رخ می دهد، علیه اسلام و مردم مقاومت نیست؟ آیا ایستادن در برای فرقه های تکفیری که در سوسج فرقه های انحرافی می کنند، که در آینده، جشنواره باعث تولید آثار شود. مثلا ما در سال های قبل جایزه قلم طلایی را داشتیم که این سال داریم اما بعضی از فیلم های کوتاه بازگزیده است. این جشنواره به توسط انجمن سینمای مقاومت مورد سرمایه گذاری قرار گرفت. پس مقوله تولید بعضی از فیلمنامه ها انگیزه ای شد تا هنرمندان مدیران در این جشنواره دیدارهایی با هم داشته باشند و مسیر تولید هموار شود. ما در جشنواره عامل حرکت شدیم ولی نتوانستیم سرمایه گذاری مستقیم کنیم. البته جدیداً بنیاد روایت فتح، آثاری را تولید می کند. انجمن سینمای انقلاب و دفاع مقدس هم تولیدات مستقلی دارند. پس جریان تولید راه افتاده است و وقتی جشنواره به صورت سالانه برگزار شود می تواند بیشتر جریان ساز باشد. ما باید استعداد های سراسر کشور را کشف کنیم و خروجی آن ها را به انجمن سینمای دفاع مقدس تحویل دهیم تا آن ها سرمایه گذاری کنند. ما بعضی وقت ها دیده ایم که جوانی، استعداد و توانایی خاص دارد. او مرا فری کردیم تا روی آثارش سرمایه گذاری شود. یکی از اهداف مهم تمام حرکت های فرهنگی در دنیا کشف استعداد های جدید است. جشنواره ها نباید یک شوی تبلیغاتی برای ما باشند. قرار نیست نگاه تبلیغاتی و به صورت گزارش کار باشد. بلکه باید محل بروز و ظهور استعداد های جدید و محل حمایت و کشف و آموزش باشند. اگر توانستیم که همه این بارها ترها را دور هم جمع کنیم، آن وقت می توانیم بگویم جشنواره ما موفق است و می تواند در سال های آینده هم به نقاط بسیار خوبی دست پیدا کند.

فراغ از نظر هنرمندان که بسیاری از آن ها در گفتگو با روابط عمومی جشنواره معتقد هستند جشنواره ه مقاومت خیلی جشنواره خوبی است، صادقانه بگویند نگاه غالب به این جشنواره چیست؟ مهم ترین نقدی که از سوی سینماگران به آن می شود، چه بوده است؟

یک نوع نقدی که می شود این است که می گویند همه باید از یک طیف باشند. هر جشنواره ای که برگزار کردیم نوعی تعادل در آن بوده و سعی کردیم افراط و تفریط نکنیم و یک نگاه خاص حاکم نشود. نگاه خاص، نه اعتقادی و باوری؛ به دلیل این که جشنواره همراه با یک نگاه و باور بوده است و من معتقد به یکسری اصول هستم. اما منظورم نگاه سیاسی نبود، سیاسی به این معنا که این آدم به دلیل این که چه است یا راست است، کنار گذاشته شود. برای ما در جشنواره اثر و هنر مهم است. این موضوع همیشه نقدهای زیادی بر من وارد می کرد. می گفتند هستم اگر حتی یک فیلمساز که من جریان فکری او را نمی پسندم، فیلم خوبی تولید کرد، باید پای فیلمش ایستدیم و به او جایزه دهیم. خیلی از دوستان نمی توانند چنین موضعی را بپذیرند و معتقد هستند باید اینگونه افراد حذف شوند. آن ها می گویند باید یک نوع یکدستی به وجود بیاید، با ما یا هستند یا نه. در جریان رسانه ای نیز همینطور است. این نگاه همان نگاهی است که دشمن زایی می کند و خصومت به وجود می آورد. من نمی گویم شما نباید و بگویید ما فرار است که باور نداشته باشیم و اعتقاد نداشته باشیم و خنثی باشیم و یاد هر طرف نزدیک ما هم آن طرف برویم، نه به این صورت نیست. بلکه باید بیان کنید که آرمان ها و باورهای من این است. این چارچوب باور من است و حالا اگر کسی هم براساس این ایستادگی در برابر شبیخون فرهنگی در حقیقت خودش یک دفاع مقدس نیست؟ آیا امروز اتفاقاتی که در کشورهای منطقه رخ می دهد، علیه اسلام و مردم مقاومت نیست؟ آیا ایستادن در برای فرقه های تکفیری که در سوسج فرقه های انحرافی می کنند، که در آینده، جشنواره باعث تولید آثار شود. مثلا ما در سال های قبل جایزه قلم طلایی را داشتیم که این سال داریم اما بعضی از فیلم های کوتاه بازگزیده است. این جشنواره به توسط انجمن سینمای مقاومت مورد سرمایه گذاری قرار گرفت. پس مقوله تولید بعضی از فیلمنامه ها انگیزه ای شد تا هنرمندان مدیران در این جشنواره دیدارهایی با هم داشته باشند و مسیر تولید هموار شود. ما در جشنواره عامل حرکت شدیم ولی نتوانستیم سرمایه گذاری مستقیم کنیم. البته جدیداً بنیاد روایت فتح، آثاری را تولید می کند. انجمن سینمای انقلاب و دفاع مقدس هم تولیدات مستقلی دارند. پس جریان تولید راه افتاده است و وقتی جشنواره به صورت سالانه برگزار شود می تواند بیشتر جریان ساز باشد. ما باید استعداد های سراسر کشور را کشف کنیم و خروجی آن ها را به انجمن سینمای دفاع مقدس تحویل دهیم تا آن ها سرمایه گذاری کنند. ما بعضی وقت ها دیده ایم که جوانی، استعداد و توانایی خاص دارد. او مرا فری کردیم تا روی آثارش سرمایه گذاری شود. یکی از اهداف مهم تمام حرکت های فرهنگی در دنیا کشف استعداد های جدید است. جشنواره ها نباید یک شوی تبلیغاتی برای ما باشند. قرار نیست نگاه تبلیغاتی و به صورت گزارش کار باشد. بلکه باید محل بروز و ظهور استعداد های جدید و محل حمایت و کشف و آموزش باشند. اگر توانستیم که همه این بارها ترها را دور هم جمع کنیم، آن وقت می توانیم بگویم جشنواره ما موفق است و می تواند در سال های آینده هم به نقاط بسیار خوبی دست پیدا کند.

ولی مصوبه امسال بودجه ما نصف بودجه دوره قبل بود. ما دو سال قبل ۲،۵ میلیارد تومان برای جشنواره هزینه کردیم اما امسال ۱،۵ میلیارد تومان به ما دادند و کل بودجه جشنواره بین المللی دفاع مقدس ۱،۵ میلیارد است که در عرصه های مختلف، حدود ۷ کشور برگزار می شود و در شهرستان های مختلف برنامه ریزی نمایش داریم. در حوزه علمی برنامه نمایش داریم، با توجه به سطح وسیعی که حدود ۱۰ الی ۱۵ بخش است. همچنین مهمان های خارجی و کنفرانس های داخلی و انتشار کتاب هم داریم. اعتراض ما این بود که چرا بودجه جشنواره فیلم مقاومت باید به این میزان کاهش پیدا کند و هزینه های بسیار زیادی در جاهای دیگر انجام شود؟ می توانست این بودجه افزایش پیدا کند تا دست ما نیز بازتر شود و برنامه ریزی بهتری انجام دهیم و بتوانیم حمایت بهتری نیز انجام دهیم. در حقیقت درخواست ما بودجه ۳ میلیاردی بوده است که دوستان با ۱،۵ میلیاردش موافقت کردند و البته سازمان سینمایی هم بخشی از هزینه را تقبل کرده است و برنامه های خوبی هم برای جشنواره دارند. بودجه هم از طرف بنیاد روایت فتح و انجمن های سینمایی دفاع مقدس تأمین می شود. دیگر کشورهایی هم که با ما منافع مشترک دارند خودشان آنقدر مشکل دارند که نمی توانند به جشنواره کمکی داشته باشند.

چرا جشنواره مقاومت بعد از این همه سال فعالیت، هنوز نتوانسته در دنیا جگای پیدا کند؟ به هر حال جشنواره فجر ما در دنیا شناخته شده است ولی جشنواره ه مقاومت، نه.

در این سال ها نگاه کنید. چرا فیلم های دفاع مقدس خارج از کشور به نمایش گذاشته نمی شود؟ آیا سطح کیفی آثار دفاع مقدس ما پایین بوده که در خارج از کشور به نمایش در نیامده است؟ چطور فیلم های مربوط به جنگ جهانی دوم به نمایش می آید؟ شاید بگویند چون جنگ ما داخلی است، اما مگر جنگ کره داخلی نبوده است؟ چرا ما اهمتامی به عرضه و تقاضای درست فیلم دفاع مقدس نداشتیم؟ چرا یک فیلمساز دفاع مقدس ما هزار سخته فیلمش را می سازد و بعد آن اثر به گنجینه ها می رود و خاک می خورد و هیچ عرصه نمایشی برایش وجود ندارد. غیر از همان ۴ الی ۵ سینمایی که در داخل داریم و تلویزیون، جای دیگری پخش نمی شود. چرا سیاست گذاران فرهنگی برنامه ریزی جدی جهت این که در گنجینه ها رها نکنند و این آثار را عرضه کنند، ندارند؟ زمانی که بحث صدور انقلاب است باید محصولات فرهنگی نیز صادر شود. چرا از لحاظ فرهنگ در جریان انقلاب کم کاری کردیم؟ فرهنگ مهم است چون آدم ساز و اندیشه ساز است. دانشمند به وجود می آورد. فرهنگ یک هویت ملی را می سازد. متأسفانه یک نوع فضای روشنفکری و بی تفاوتی در عرصه فرهنگی ما مشاهده می شود. این نگاه حتی در قسه ها و فیلم های ما نیز شکل گرفته است و خیلی از فیلم های ما بی پایان است و خیلی از فیلم های ما قاصه ندارند، با این که قصه گفتن در روایات شرقی ها و پایان داشتن و نگاه خوش داشتن مهم ترین دغدغه است.

فراغ از نظر هنرمندان که بسیاری از آن ها در گفتگو با روابط عمومی جشنواره معتقد هستند جشنواره ه مقاومت خیلی جشنواره خوبی است، صادقانه بگویند نگاه غالب به این جشنواره چیست؟ مهم ترین نقدی که از سوی سینماگران به آن می شود، چه بوده است؟

یک نوع نقدی که می شود این است که می گویند همه باید از یک طیف باشند. هر جشنواره ای که برگزار کردیم نوعی تعادل در آن بوده و سعی کردیم افراط و تفریط نکنیم و یک نگاه خاص حاکم نشود. نگاه خاص، نه اعتقادی و باوری؛ به دلیل این که جشنواره همراه با یک نگاه و باور بوده است و من معتقد به یکسری اصول هستم. اما منظورم نگاه سیاسی نبود، سیاسی به این معنا که این آدم به دلیل این که چه است یا راست است، کنار گذاشته شود. برای ما در جشنواره اثر و هنر مهم است. این موضوع همیشه نقدهای زیادی بر من وارد می کرد. می گفتند هستم اگر حتی یک فیلمساز که من جریان فکری او را نمی پسندم، فیلم خوبی تولید کرد، باید پای فیلمش ایستدیم و به او جایزه دهیم. خیلی از دوستان نمی توانند چنین موضعی را بپذیرند و معتقد هستند باید اینگونه افراد حذف شوند. آن ها می گویند باید یک نوع یکدستی به وجود بیاید، با ما یا هستند یا نه. در جریان رسانه ای نیز همینطور است. این نگاه همان نگاهی است که دشمن زایی می کند و خصومت به وجود می آورد. من نمی گویم شما نباید و بگویید ما فرار است که باور نداشته باشیم و اعتقاد نداشته باشیم و خنثی باشیم و یاد هر طرف نزدیک ما هم آن طرف برویم، نه به این صورت نیست. بلکه باید بیان کنید که آرمان ها و باورهای من این است. این چارچوب باور من است و حالا اگر کسی هم براساس این ایستادگی در برابر شبیخون فرهنگی در حقیقت خودش یک دفاع مقدس نیست؟ آیا امروز اتفاقاتی که در کشورهای منطقه رخ می دهد، علیه اسلام و مردم مقاومت نیست؟ آیا ایستادن در برای فرقه های تکفیری که در سوسج فرقه های انحرافی می کنند، که در آینده، جشنواره باعث تولید آثار شود. مثلا ما در سال های قبل جایزه قلم طلایی را داشتیم که این سال داریم اما بعضی از فیلم های کوتاه بازگزیده است. این جشنواره به توسط انجمن سینمای مقاومت مورد سرمایه گذاری قرار گرفت. پس مقوله تولید بعضی از فیلمنامه ها انگیزه ای شد تا هنرمندان مدیران در این جشنواره دیدارهایی با هم داشته باشند و مسیر تولید هموار شود. ما در جشنواره عامل حرکت شدیم ولی نتوانستیم سرمایه گذاری مستقیم کنیم. البته جدیداً بنیاد روایت فتح، آثاری را تولید می کند. انجمن سینمای انقلاب و دفاع مقدس هم تولیدات مستقلی دارند. پس جریان تولید راه افتاده است و وقتی جشنواره به صورت سالانه برگزار شود می تواند بیشتر جریان ساز باشد. ما باید استعداد های سراسر کشور را کشف کنیم و خروجی آن ها را به انجمن سینمای دفاع مقدس تحویل دهیم تا آن ها سرمایه گذاری کنند. ما بعضی وقت ها دیده ایم که جوانی، استعداد و توانایی خاص دارد. او مرا فری کردیم تا روی آثارش سرمایه گذاری شود. یکی از اهداف مهم تمام حرکت های فرهنگی در دنیا کشف استعداد های جدید است. جشنواره ها نباید یک شوی تبلیغاتی برای ما باشند. قرار نیست نگاه تبلیغاتی و به صورت گزارش کار باشد. بلکه باید محل بروز و ظهور استعداد های جدید و محل حمایت و کشف و آموزش باشند. اگر توانستیم که همه این بارها ترها را دور هم جمع کنیم، آن وقت می توانیم بگویم جشنواره ما موفق است و می تواند در سال های آینده هم به نقاط بسیار خوبی دست پیدا کند.

فراغ از نظر هنرمندان که بسیاری از آن ها در گفتگو با روابط عمومی جشنواره معتقد هستند جشنواره ه مقاومت خیلی جشنواره خوبی است، صادقانه بگویند نگاه غالب به این جشنواره چیست؟ مهم ترین نقدی که از سوی سینماگران به آن می شود، چه بوده است؟

یک نوع نقدی که می شود این است که می گویند همه باید از یک طیف باشند. هر جشنواره ای که برگزار کردیم نوعی تعادل در آن بوده و سعی کردیم افراط و تفریط نکنیم و یک نگاه خاص حاکم نشود. نگاه خاص، نه اعتقادی و باوری؛ به دلیل این که جشنواره همراه با یک نگاه و باور بوده است و من معتقد به یکسری اصول هستم. اما منظورم نگاه سیاسی نبود، سیاسی به این معنا که این آدم به دلیل این که چه است یا راست است، کنار گذاشته شود. برای ما در جشنواره اثر و هنر مهم است. این موضوع همیشه نقدهای زیادی بر من وارد می کرد. می گفتند هستم اگر حتی یک فیلمساز که من جریان فکری او را نمی پسندم، فیلم خوبی تولید کرد، باید پای فیلمش ایستدیم و به او جایزه دهیم. خیلی از دوستان نمی توانند چنین موضعی را بپذیرند و معتقد هستند باید اینگونه افراد حذف شوند. آن ها می گویند باید یک نوع یکدستی به وجود بیاید، با ما یا هستند یا نه. در جریان رسانه ای نیز همینطور است. این نگاه همان نگاهی است که دشمن زایی می کند و خصومت به وجود می آورد. من نمی گویم شما نباید و بگویید ما فرار است که باور نداشته باشیم و اعتقاد نداشته باشیم و خنثی باشیم و یاد هر طرف نزدیک ما هم آن طرف برویم، نه به این صورت نیست. بلکه باید بیان کنید که آرمان ها و باورهای من این است. این چارچوب باور من است و حالا اگر کسی هم براساس این ایستادگی در برابر شبیخون فرهنگی در حقیقت خودش یک دفاع مقدس نیست؟ آیا امروز اتفاقاتی که در کشورهای منطقه رخ می دهد، علیه اسلام و مردم مقاومت نیست؟ آیا ایستادن در برای فرقه های تکفیری که در سوسج فرقه های انحرافی می کنند، که در آینده، جشنواره باعث تولید آثار شود. مثلا ما در سال های قبل جایزه قلم طلایی را داشتیم که این سال داریم اما بعضی از فیلم های کوتاه بازگزیده است. این جشنواره به توسط انجمن سینمای مقاومت مورد سرمایه گذاری قرار گرفت. پس مقوله تولید بعضی از فیلمنامه ها انگیزه ای شد تا هنرمندان مدیران در این جشنواره دیدارهایی با هم داشته باشند و مسیر تولید هموار شود. ما در جشنواره عامل حرکت شدیم ولی نتوانستیم سرمایه گذاری مستقیم کنیم. البته جدیداً بنیاد روایت فتح، آثاری را تولید می کند. انجمن سینمای انقلاب و دفاع مقدس هم تولیدات مستقلی دارند. پس